

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodiêre

Complectens Sanctos Mensivm|| Maii Et Ivnii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258 - 10263

De S. Romula virgine.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77393)

profusum in capite; extremam quoque vestimenti simbriam inundanter infundit. Illa enim mater, & magistra omnium Ecclesiarum Ecclesia Romana, cui dictum est: Ego pro te rogavi, ut non deficiat fides tua: in honore Iohannis Baptistæ post Saluatoris nomen consecrata est, & signata: Dignum namque erat, ut sententiam sponsi spōse sequeretur autoritas, & singularem amicum eius illuc proueheret; ubi principatum ipsa conscendit. Electio proculdubio singularis, in illa ipsa vrbe Iohānem primatum Ecclesiæ vendicare, quam duo cæli luminaria morte clarissima consecrāunt? Crucifigitur Petrus, Paulus obtruncatur, dignitas remanet Præcurfōri. Purpuratur Roma multitudine martyrum, totaque sublimitas beato refunditur Patriarchæ. Iohannes ubique maior; in omnibus singularis, mirabilis super omnes. Quis sic gloriose annunciat? Quis ita specialiter in matris utero Spiritu sancto legitur fuisse repletus? Quem legistis intra matris uterum exultasse? Cuius natiuitatem vidistis celebrare Ecclesiam Dei? Quis sic puer eremum concupiuit? Quis ita legitur sublimiter conuersatus? Quis pœnitentiam & regnum calorum primus ostendit? Quis baptizauit Regem gloria? Cui se primùm Trinitas reuelauit? Cui tale testimonium perhibuit Deus? Quis sic honorauit Ecclesia? Vide, si non hæc omnia ita singulariter sunt huic singularia, ut nullus mortalium prædictis dignitatibus audeat inhiare.

Forfitan mihi disponsi opponere, quia sic ista habet propria, ut cætera sanctorum communia non attingat. Audi ergo; Iohannes Patriarcha, immò Patriarcharum finis & caput, Iohannes Propheta, immò plūs quàm Propheta; quia quem venientem nunciat, digito demonstrat. Iohannes Angelus, sed & inter Angelos electus, Saluator testate, qui dicit; Ecce mitto Angelum meum, qui præparabit viam ante faciem meam. Iohannes Apostolus, sed & Apostolorum primus, & princeps, quia fuit homo missus à Deo. Iohannes Euangelista, sed & Euangelij primus incisor, prædicans Euangelium regni; Iohannes virgo, immò virginitatis insigne, pudicitia titulus, castitatis exemplum. Iohannes martyr, sed & martyrum lumen, inter natiuitatem, mortemque Christi constantissimi forma martyrij. Prætereà quia vox clamantis in deserto; quia Præcurfō Verbi, quod Iudicis Præcurfō. Illud quoque relinquo, quia vsque ad Iohannem lex & Propheta, quia Iohannes ipse est Elias; quod lucerna sit ardens & lucens, quod amicus sponsi, spōsa præparator. Silentio transeo, quod sic nouem Angelorum ordinibus insertus est, ut etiam ad Seraphin apicem transferatur. Verum hoc adeo laboriosius operis est, ut sensus nostri paupertas non sufficiat. Sufficiant hæc ad præsens, quæ dicta sunt de laude Iohannis ad gloriam Redemptoris, qui est Deus benedictus in secula seculorum, Amen.

Cap. 19.
Epitheta &
Iohannis,
Iohan. 1.

Matt. 21.

Ibidem.

VITA ROMVLAE VIRGINIS, PER D.
GREGORIUM PAPAM DESCRIPTA, HO.
milia XL. in Euangelia.

VOTIESCVNQVE aliquos in hoc mundo abiectos Iunij 24.
adspicitis, fratres charissimi, etiam si qua reprehensibilia
eorum esse videantur, nolite despiciere: quia fortasse quos
morum infirmitas vulnerat, medicina paupertatis curat.
Quorum si qua sunt talia, quæ debeant iure reprehendi,
hæc si vultis, ad usum vestrae mercedis inflectitis, ut ex
ipsis eorum vitijs cumulentur vobis incrementa pietatis,
quatenus panem pariter detis & verbum, panem refectio-
nis cum verbo correptionis, & duo à vobis alimenta per-
cipiat, qui vnum quærebat: dum exterius cibo, & interiorius
satiatur eloquio. Pauper ergo cum reprehensibilis cer-
nitur, moneri debet, & despici non debet. Si verò reprehensionis nil habet, venerari
summi operè sunt intercessor debet. Sed ecce multos cernimus, quis cuius sit meriti,
nescimus. Omnes ergo venerandi sunt, tantoque necesse est ut omnibus te humiliare
debeas, quanto, quis sit Christus, ignoras. Rem fratres refero, quam benè is qui præstò
est, frater & compresbyter meus Speciosus, nouit. Eodem tempore quo monasterium
perij, anus quædam, Redempta nomine, in sanctimoniali habitu constituta, in vrbe
hac iuxta beatæ Mariæ semper virginis ecclesiam manebat. Hæc illius Herundinis di-
scipula fuerat, quæ magnis virtutibus pollens, super Præneste montes vitam eremi-
ticam

Pauperes nō
contemnendi

Redempta
sanctimo-
nialis.

H h h h 3

ticam

Romulæ
præclaræ
virtutes.

Lux cælitus
spargitur in
Romulæ
cellulam.

Item odor
suauissim.

Eucharistia
accipit sub
mortem.

Abit in cæ-
lum.

Pauperes
honorandi.

2. Cor. 8.

Matt. 23.

ticam duxisse ferebatur. Huic duæ in eodem habitu discipulæ adhærebant, vna nomi-
ne Romula, & altera, quæ nunc adhuc superest, quam quidem facie scio, sed nomine
nescio. Tres itaq; hæ in vno habitaculo commorantes, morum quidem diuitijs plenâ,
sed tamen rebus pauperem vitam ducebant. Hæc autem quam præfatus sum, Romu-
la aliam, quam prædixi, condiscipulam suam, magnis vitæ meritis anteibat. Erat quip-
pe miræ patientiæ, summæ obedientiæ, custos oris sui, ad silentium studiosa valde & ad
continua orationis vsus. Sed plerunq; hi, quos iam perfectos homines aestimant, ad-
huc in oculis summi opificis aliquid imperfectionis habent: sicut sæpè imperiti homi-
nes necdum perfectè sculpta sigilla conspiciamus, & iam quasi perfectè laudamus, quæ
adhuc artifex considerat & limat: laudari iâ audit, & tamen ea tûdere meliorando nõ
desinit: Hæc, quam prædiximus, Romula, ea, quam Græco vocabulo paraly sin medici
vocant, molestia corporali percussa est, multisq; annis in lectulo decumbens, penè o-
mnium iacebat membrorum officio destituta, nec tamen hæ eadem eius mentem
ad impatientiam flagella perduxerant. Nam ipsa ei detrimenta membrorũ, facta fue-
rant incrementa virtutum: quia tanto sollicitius ad vsus orationis excreuerat, quãto
& aliud quodlibet agere nequaquam valebat. Nocte igitur quadam eandem Redem-
ptam, quam præfatus sum, (quæ vtrasque discipulas suas filiarum loco nutrierat) vo-
cauit, dicens: Mater veni, mater veni. Quæ mox cum alia eius condiscipula surrexit,
sicut vtriusque referentibus & multis res eadem claruit, & ego quoque in eodem tem-
pore audiui. Cumque noctis medio lectulo iacentis assisteret, subito cælitus lux emif-
sa, omne illius cellulæ spatium impleuit, & splendor tantæ claritatis emicuit, vt corda
assistentium inæstimabili pauore perfringeret atq; (vt pòst ipse referebant) omne in
eis corpus obrigeret, & in stupore subito remaneret. Cœpit nanque quasi cuiusdã
magnæ multitudinis ingredientis sonitus audiri, ostium cellulæ concuti, ac si ingredi-
entium turba premeretur, atque (vt dicebant) intrantium multitudinem sentiebant, sed
nimietate timoris & luminis nil videre poterant, quia earum oculos & pavor depre-
ferat, & ipsa tãti luminis claritas reuerberabat. Quam lucem protinus miri odoris est
fragrantia subsecuta, ita vt eatum animum, quia lux emissa terruerat, odoris suauitas
refoueret. Sed cum vim claritatis illius ferre nõ possent, cœpit eadem Romula assi-
stentem & trementem Redemptam suorum morum magistram, blanda voce con-
solari, dicens: Noli timere mater, nõ morior modò. Cumq; hoc crebro diceret, pau-
latim lux, quæ fuerat emissa, subtracta est: sed is, qui subsecutus est, odor remansit: sicq;
dies secundus & tertius transiit, vt adpersa fragrantia odoris remaneret. Nocte igitur
quarta eandem magistram suam vocauit: qua veniente, viaticum petijt, & accepit.
Necdum verò eadem Redempta vel alia eius discipula à lectulo iacentis discesserat,
& ecce subito in platea ante cellulæ eiusdem ostium duo chori psallentium confite-
runt, & sicut se dicebant sexus ex vocibus discreuisse, psalmodiæ cantus dicebant vi-
ri, & foeminae respondebant. Cumque ante fores cellulæ exhiberentur cælestes exe-
quæ, sancta illa anima carne soluta est. Qua ad cælum ducta, quanto chori psallentiũ
altius ascendebant, tanto cœpit psalmodia leuius audiri, quousq; & eiusdem psalmo-
diæ sonitus, & odoris suauitas elongata finiretur. Hæc igitur quandiu vixerat in cor-
pore, quis illam haberet in honore? Indigna cunctis hominibus & despecta videbatur.
Quis enim ad illam accedere, quis illam videre dignaretur? Sed latebat in sterquilinio
margarita Dei. Sterquilinum, fratres, hanc ipsam corruptibilitatem corporis appel-
lo: sterquilinum, abiectionem paupertatis nomino. Assumpta est ergo margarita,
quæ iacebat in sterquilinio, & posita est in cælestis regis ornamento. Iam inter super-
nos ciues emicat, iam inter ignitos lapides æterni diadematis coruscat.

O vos, qui in hoc mundo vos diuites aut esse creditis, aut estis, conferte, si pote-
stis, falsas vestras diuitias veris diuitijs Romulæ. Vos in huius mundi via omnia amif-
suri possidetis: illa nil quæsiuit in itinere, & omnia inuenit in peruentione. Vos læ-
tam vitam ducitis, tristem mortem timetis: illa tristem vitam pertulit, ad lætam mor-
tem peruenit. Vos ad tempus quæritis obsequia hominum: illa despecta ab homini-
bus, inuenit socios choros angelorum. Discite ergo fratres temporalia cuncta despi-
cere, discite honorem temporalem contemnere, æternam gloriam amare. Honora-
te quos pauperes cernitis, & quos foris conspiciatis despectos seculi, intus arbitramini
amicos Dei. Cum his participamini quod habetis, vt quandoq; dignentur vobiscum
participare, quod habent. Pensate quod ore magistræ gentium dicitur: In hoc tempo-
re vestra abundantia illorum inopiam suppleat, vt & illorum abundantia vestra ino-
piæ sit supplementum. Pensate quod ipsa per se veritas dicit: Quandiu fecistis vni de
his

his fratribus meis minimis, mihi fecistis. Ad tribuendum ergo pigri cur estis, quando hoc, quod iacenti in terra porrigitis, sedenti in caelo datis? Sed hæc omnipotens Deus, qui per me in vestris auribus loquitur, per se in vestris mentibus loquatur: Qui viuuit & regnat cum patre in vnitare Spiritus sancti Deus, per omnia secula seculorum, Amen.

VITA SANCTI LVPICINI RECLVSI, AVTHORE S. GREGORIO TVRONENSI EPISCOPO, LIB. de vita Patrum. Cap. 13.

ATHLETAE Christi atque triumphatores mundi, vi Junij 24. tæ istius fugitiuæ iacturam facere cupientes, pertendere ad illam vitam voluerunt, quæ in exultatione perpetua manet, quæ nullo gemitu obstrepit, nec vlllo sine concluditur: cuius lumen nunquam extinguitur, cuius serenitas nulla obscuritate nubis obtegatur. Ideoque semper presentium dolorum contumelias pro nihilo habuerunt, scientes se in paucis vexatos, in multis benè disponēdos. Et ob hoc quisquis ille est, qui in isto agone contendit, metu non terretur, pœna non soluitur, dolore non frangitur, vt tantum illa æternæ iucunditatis amœnitate cum

electis Dei pertritur: meretur: sicut multos fecisse nouim⁹ de sanctis viris, quorum nunc vita tractatur aut legitur.

Igitur Lupicinus quidam magnæ vir sanctitatis, fortissimusque in operibus Dei, qui primùm elemosynas per domos deuotorum deposcens, quæcunque acquirere potuisset, sibi similibus erogabat: ad extremum iam mediam habens ætatem, ad vicum Berberensem, qui nunc Lipidiaco dicitur, veniens, parietes antiquos reperit, ibique reclusus, ab omnium se hominum adspèctibus in hibeat, ac per modicam fenestellam parum per panis vel aquæ accipiens, quod ei aliquoties, et si esset valdè exiguum, vt que ad diem tertium perdurabat. Aqua enim per canalem paruulum inferebatur: fenestella verò velo operiebatur, ac vtriusque aditus ita obtectus erat, vt nullus beatorum eius vultum posset aduertere. Et dum ibidem die noctuque in Dei laude psalmodum modulis delectatur, tormentum sibi, quod corpusculum plùs grauaret, adhibuit, non immemor verborum Apostoli: Quia non sunt condignæ passionis huius temporis ad futuram gloriam, quæ reuelabitur in nobis. Lapidem nanque grandem, quem duo homines vix leuare potuerunt, cervici impositum, tota die, dum Deo caneret, per cellulam deportabat. Nocte autem ad additamentum iniuriæ, in virga, quam manu gerebat, duas defixerat fudes, desuper acumina parans, quæ ad mentum suum, ne somnum caperet, supponebat. Denique ad extremum vitæ tempus, corrupto pectore à pondere saxi, sanguinem per os eijcere cœpit: quem per parietes præfatos proiciens spuebat. Plerunque autem fidelibus viris nocte ad cellulam clam appropinquantibus, quasi vox multorum psallentium resonabat. Sed & multos infirmos, & præsertim ab accessionibus frigiticis, vel pustulis malis oppressos, tactu tantum, vel signo salutari imposito, sanitati restituebat.

Cum autem iam senio inclinatus esset, vocauit ministrum suum, dicens: Præteritum tempus occulendi fuit, manifestandi nunc tempus aduenit: scito ergo me post triduum ab hoc seculo liberandum. Voca ergo nunc fideles quosque fratres & filios, quibus sum vale dicturus, vt veniant ad nos visitandum. Illucescete autem die tertia, confluentibus fratribus, ostium, quod clausum erat, aperuit, atque ingredientibus cunctis, qui aderant, consalutaris deosculatisque, orationem fudit ad Dominum, dicens: Gratias tibi ago, Domine Iesu Christe, qui me saluari iussisti ab huius mundi impedimentis, & ita me fouere dignatus es in hoc seculo, vt nihil suum in me author criminis inueniret. Et conuersus ad plebem, ait: Magnificate, quæso, dilectissimi, Dominum mecum, & exaltemus nomen eius in cõmune, qui me erectum de stercore, erutum de tenebrarum opere, amicorum suorum fecit esse cõsortem: qui misit Angelum suum ad me accersendum ab hac mundana statione, & pollicitus est me in requiem sempiternam perducere, vt collega amicis eius effectus, mererer regno eius adscribi. O beatum virum, qui ita consolari meruit in hoc corpore, vt prius cognosceret, quo erat fruiturus in caelo,

Hhhh 4

quam

Mira S. Lupicini abstinencia.

Rom. 8.

Nota rigor.

Solo tactu vel signo Crucis pelliculis morbos.